

Обичам морето

Много обичам морето. Събличаш дрехите и грижите, мяташ кърпата на пясъка и си флиртуваш на воля със слънцето – ти му се усмихваш, то те гали, а като ти омръзне – цоп във водата. Плацикаш се и рай – и за душата, и за тялото.

Така се случи, обаче, че преди десетина години, ме поведоха по планините. Да, не съм сгрещила глагола – поведоха ме. Защото през всичкото ми съзнателно време из горите съм обикаляла само с кола. Поведоха ме и от тогава не съм спирала. А вече и аз вода и за това време до днес съм “навъртяла” с крака стотици часове по гори и планини и ви уверявам, че всеки миг си заслужава. С подходяща екипировка, с подходящи хора, в подходящо време – планината винаги е готова да те посрещне, да поговори с теб и ако си достатъчно искрен и почтен към нея – всеки път да те затрупа с тонове красота от себе си, та едва прибрал се в града, в главата ти да се въртят и чертаят планове за следваща среща.

Наскоро, в една събота, празнувайки рожден ден, някой от компанията подхвърли, че никога не е ходил на седемте рилски езера. До след двайсетина минути, оформили група от 18 души / 9 “стари пушки” и 9 новобранци/, вече уточнявахме часа и мястото на тръгване. В неделя, в 8.40 сутринта, колите са вече “на гараж” край “Зелени

преслап” в местността Паничище и сме готови да поемем нагоре. Задължително се снимаме на тръгване под табелата “Национален парк Рила” / в края ще ви кажа защо/.

Четири са начините да стигнеш до хижа “Рилски езера” – пеша, с кон, с джип или / и това доживяхме/ с лифт. Ако искаш и очакваш от планината взаимност, трябва много да ѝ даваш. И ако ме питате кой вариант да изберете, веднага отговарям – най-трудния. Да усетиш тръпката, ама истинската, болката от натоварването, ама истинската, да видиш, помиришеш и докоснеш красотата на планината, ама истинската, да се преоткриеш и да се изненадаш едновременно от себе си... Вярвайте, не на всеки се случва. Останалите три варианта са за тези, които после могат само да казват: “О, да, и аз съм бил там.” Вие избирате.

Преходът започва на около 2000 м надморска височина. Началото е леко и приятно, по сравнително равен път през гората. След 30-40 минути планината те подсеца, че все още нищо не си дал от себе си, повежда те през стръмен боров участък, за да си чуеш сърцето как пулсира в главния ти мозък, да видиш пред теб как от приятеля ти излиза пара, да усещаш как раницата те дърпа назад и надолу, да ти се прииска да захвърлиш всичко и да поемеш обратно. И тъкмо си събрал кураж да го споделиш, когато дърветата изчезват, край теб е настлано с клек и разни омайничета и виждаш ето това:

За всеобща радост водачът съобщава: - “Конска почивка” и групата спира. Не знаете какво е “конска почивка”? Това означава няколко минути, без да сваляш раницата, да почиваш прав – парче шоколад, глътка вода и си като нов.

На няколко метра над главите ни /почти буквално/ с лифт пътуват бавно туристи, скрити в якета и качулки и сигурно ни се чудят на акъла, но ние им помахваме зачервени и потни, пожелавайки им леко прелитане. След около час, целокупно седим край хижата, прием опияняващ планински чай, разменяме си шегички и някои смело, а други не дотам, гледаме нагоре – там, където планината и небето са се прегърнали, но все още сме много ниско, за да чуем какво си шептят. А и езерата вече ни чакат.

Най-хубавият маршрут, според мен, е този, който минава почти край всяко езеро – да можеш не само да го видиш, но и да го пипнеш, да го усетиш със сърцето. Тръгваме от Долното езеро, покрай Рибното, после Трилистника, Близнака. Теренът не е много тежък, ходи се сравнително лесно, а и “ с приятели пътят винаги е лек”.

На “Бъбрека” / 2282 м / правим по-сериозна почивка и точно тук е мястото, където групата ни се раздвоява, не – разтроява се. Една част категорично отсича, че остава на това езеро и дори и да кацне НЛО на поляната, пак няма да се помръдне. Втората група решава да продължи / все пак остават само две езера /, но с уговорката “докъдето стигнем”. Най-сериозните ще продължим до края. Няма да видите много снимки от езерата – гледали сте достатъчно в Интернет. Като идете - ще ги видите на живо.

А иначе “Бъбрека” не е за изпускане. Макар и най-стръмно около брега си, езерото те омагьосва – с прозрачната си вода, с рибите, които можеш да нахраниш, с огромната поляна, на която спокойно можеш да лежиш по гръб, разперил ръце и крака и да усещаш и пулса на земята, и да гледаш танца на облаците. Това е поляната, където и Бялото братство танцува своята Паневритмия с вечната надежда за най-великата хармония - хармонията между природа и човек.

Както вече казах, най-сериозните, оставяйки раниците при “Бъбрека”, не се предаваме и вече сме на 2300 м над морето /ах, морето.../. Освен камъни, камъни и пак камъни, с които вече се спрятелихме, едно малко водоскокче по пътя успява да ни изненада и удиви.

Това е най-странното, което винаги ми се случва в планината. Тъкмо си казвам, че повече не мога и крачка да направя и просто ще спра да се движа, и нещо отнякъде изскача – я цвете, я камък, я някоя гледка като тази:

И така ме зашеметява, че стоя и гледам, и гледам, и съм сигурна, че и не дишам. Толкова е естествено и чисто, че чак ми се струва, че не е истинско. Като идете и вие ще видите.

Сигурно точно тук е моментът да споделя една хитринка. Ако душата ви е изостанала някъде след вас по пътя, а не искате да си го признаете пред всички, просто съберете силици, колкото да извикате: - “Хайде да си направим снимка” и тутакси печелите няколко безценни минути, достатъчни тя да се дотътри и да се пъхне отново, където ѝ е мястото. И не се притеснявайте кога да извикате – където и да сте, мястото винаги е подходящо за снимки. Като това например:

“Окото” ни посреща с леко притворени очи – мъгла се е надвесила /времето в планината и през лятото е променливо/ и е явно желанието ѝ да го скрие от нас. Но и ние сме упорити. Обличаме якета и чакаме, като междувременно всеки остава за минути сам със себе си и Природата – няколко мига на прозрение кой и какъв си, колко преди теб са стояли тук и още колко ще минат след теб...

И преди да изпаднем в меланхолия, слънцето вече ни намига кокетно и сме на финалната права. А колко е права тя – ще видите, когато отидете. Около 100 метра денивелация на отрицателно разстояние и пак камъни... Но планината явно обича упоритите и ги възнаграждава – на “Сълзата” /2535 м/ небето е чисто, въздухът е кристален, а езерото...сълза. И съвсем се смаляваш и притихваш. Виждаш всички езера с цялата им простота и величие и си там - на върха. И разбираш, че си част от тази красота, която можеш да докоснеш с ръката си.

И да не пропусна – като слезете от езерата - непременно се отбийте в Посетителския център в Паничище. За пореден път ще се изненадате. А за това, което ви споменах в началото да направите – снимка пред табелата на парка, направете го и на връщане. След време, когато ви мине мускулната треска и седнете пред компютъра, щом сравните снимките, ще се впечатлите колко сте същите и колко сте различни едновременно. Защото природата ви е погалила с щедрата си ръка, защото сте ѝ дали много и тя ви е отговорила, защото винаги ще ви очаква.

Защото не е лесно, но и не е невъзможно.

А иначе, аз продължавам много да обичам морето. Но пред всяка планина се прекланям.

Автор: Светла Радкова

Снимки: Светла Радкова